U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **J. Š. A. (dříve P.)**, zastoupená Mgr. Pavlínou Malíkovou, advokátkou se sídlem Kopeckého sady 15, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 1. 2013, č. j. 63 Az 1/2012 - 27,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokátky a náhrada nákladů Mgr. Pavlíny Malíkové **se určuje** částkou 6800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1.] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) podala dne 20. 12. 2010 žádost o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR (dále „žalovaný“) ze dne 12. 1. 2012, č. j. OAM-419/ZA-ZA06-ZA09-2010, stěžovatelce nebyla mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu udělena. Žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl Krajský soud v Ostravě rozsudkem napadeným nyní projednávanou kasační stížností.

[2.] Stěžovatelka opřela svou blanketní kasační stížnost ze dne 27. 3. 2013, podanou bez právního zastoupení, o důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tzn. namítá nezákonnost rozhodnutí spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem

v předcházejícím řízení [písm. a)] a vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost [písm. b)]. Dále stěžovatelka namítá nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [písm. d)].

[3.] V doplnění kasační stížnosti ze dne 26. 6. 2013, zpracovaném již soudem ustanovenou advokátkou Mgr. Malíkovou, stěžovatelka namítá pouze nezákonnost napadeného rozhodnutí pro nesprávné posouzení právní otázky soudem [viz výše písm. a)]. Ostatní kasační důvody stěžovatelka v původní kasační stížnosti ani v jejím doplnění nijak nerozvádí, tedy především neformuluje jejich konkrétní důvodnost. Proto k nim s odkazem na § 106 odst. 1 věty první s. ř. s. Nejvyšší správní soud nepřihlíží.

[4.] Kasační důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) stěžovatelka spatřuje zejména v nesprávném posouzení důvodů pro udělení azylu, protože se domnívá, že v jejím případě jí měl být azyl udělen dle § 12, popřípadě § 14 či § 14a zákona o azylu. Stěžovatelka především argumentuje, že v zemi původu (tj. Nigérii) byla pronásledována pro její pohlaví, byl na ni vyvíjen psychický nátlak a v případě návratu jí hrozí nebezpečí i v budoucnu, protože stát původu není schopen, případně ochoten, zajistit ochranu před pronásledováním či újmou na zdraví.

[5.] Stěžovatelka proto navrhuje, aby byl napadený rozsudek krajského soudu zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

[6.] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti (§ 104 s. ř. s. *a contrario*) a v tomto směru konstatuje, že stížnost je podána včas, stěžovatelce byl ustanoven zástupcem advokát a byly splněny i ostatní podmínky řízení, když zástupce stěžovatelky k výzvě soudu odstranil vady návrhu.

[7.] Nejvyšší správní soud se po shledání přípustnosti kasační stížnosti musel zabývat její přijatelností ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s., tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a zda je tedy přijatelná. Zdejší soud se vymezením institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany podrobně věnoval v řadě svých rozhodnutí, konkrétně např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39 (publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS; veškerá judikatura NSS je dostupná na www.nssoud.cz), kde je zejména uvedeno, že se o přijatelnou kasační stížnost může jednat v následujících typových případech: „*kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; kasační stížnost obsahuje právní otázku, která je dosavadní judikaturou řešena rozdílně; nastane potřeba učinit judikatorní odklon (Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně); bylo-li v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.*“

[8.] Nejvyšší správní soud v daném případě přijatelnost kasační stížnosti ve shora uvedeném smyslu neshledal a ostatně ani stěžovatelka sama neuvedla, v čem spatřuje přesah svých vlastních zájmů, aby soud mohl kasační stížnost věcně projednat a zabývat se tak podrobně všemi jejími věcnými námitkami.

[9.] Podle stěžovatelky se krajský soud dostatečně nevypořádal s tím, že je násilí páchané na ženách v Nigérii běžným jevem, že se vzepřela svému okolí a odmítla sjednaný sňatek a osobně se proto setkala s pronásledováním ze strany soukromých osob. Ze spisu vyplývá, že svoji situaci vyřešila stěžovatelka uzavřením sňatku s cizincem. Stěžovatelka rovněž tvrdí, že nigerijská policie do domácích sporů nikterak nezasahuje, protože je násilí na ženách považováno za společensky přijatelné (a z toho důvodu stěžovatelka nevyhledala pomoc u státních orgánů). Dle stěžovatelky se tedy jedná o relevantní důvod pronásledování ve smyslu zákona o azylu, a tedy důvod pro udělení azylu.

[10.] K tomu je však nutno uvést, že Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 18. 12. 2008, č. j. 1 Azs 86/2008 - 101, publ. pod č. 1806/2009 Sb. NSS uvedl, že *„rozhodnutí o neudělení azylu (...) jen proto, že žadatel nevyužil zákonné možnosti stěžovat si na postup policie v jeho věci, je v rozporu se smyslem tohoto ustanovení. Správní orgán se v kontextu žadatelem tvrzené situace v Pákistánu, v němž dle něj představitelé veřejné moci nejsou ochotni poskytovat ochranu osobám pronásledovaným z náboženských důvodů, a dokonce se na jejich pronásledování často sami podílejí, nemůže toliko odvolat na znění pákistánských zákonů. Výkladem souladným s čl. 6 a čl. 7 odst. 2 směrnice Rady 2004/83/ES lze dovodit povinnost správního orgánu získat si zde dostatečné informace o tom, nakolik je ochrana poskytovaná veřejnými orgány v praxi účinná a zda k ní stěžovatel mohl mít přístup.“* Stěžovatelka má pravdu, že za určitých okolností mohou být splněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany i tehdy, pokud žadatel nevyčerpá ochranu před vnitrostátními orgány. V jejím případě však správní orgán i soud dostatečně argumentačně podložili, že se v zemi původu může stěžovatelka efektivně domáhat svých práv, a to nejen u státních orgánů, nýbrž zejména u nevládních organizací, které zde působí a jsou právě na oblast domácího násilí a diskriminace žen specializovány. Oba státní orgány tak ve svých rozhodnutích plně dostály povinnosti, kterou zformuloval rovněž zdejší soud v rozsudku ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007 - 93: *„Při posuzování možnosti vnitřní ochrany je nezbytné zhodnotit především reálnost (faktickou i právní), přiměřenost, rozumnost a smysluplnost tohoto řešení. Je třeba se zabývat zejména její dostupností, celkovými poměry panujícími v zemi původu, osobními poměry žadatele (např. pohlaví, etnická příslušnost, rodinné vazby, zdravotní stav, věk a ekonomická situace), účinností vnitřní ochrany a postavením žadatele po jeho přesunu z hlediska respektování a zajištění základních lidských práv v místě vnitřní ochrany. Rovněž je třeba zvážit bezpečnost žadatele, a to jak při přesunu do cílové části země, tak po jeho přesídlení.*“Koncept vnitřní ochrany je vyjádřením zásady subsidiarity mezinárodní ochrany. Tato problematika přitom již byla mnohokrát předmětem rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu; za všechny je možné uvést např. rozsudek ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 - 74, v němž bylo posuzování možnosti vnitřní ochrany podrobně řešeno. K tomu lze dodat, že posuzování možnosti vnitřní ochrany lze plně vztáhnout nejenom k azylu, ale též k tzv. doplňkové ochraně ve smyslu § 14a odst. 1 zákona o azylu.

[11.] Ze všech shora podaných důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost přijatelnou, jelikož argumentace v ní obsažená byla již dostatečně a konzistentně řešena ustálenou judikaturou. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[12.] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

[13.] Stěžovatelce byla ustanovena zástupkyní pro řízení o kasační stížnosti advokátka Mgr. Pavlína Malíková; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátky částkou 2 x 3100 Kč za dva úkony právní služby – převzetí a příprava zastoupení včetně prostudování spisu a doplnění kasační stížnosti - a 2 x 300 Kč na úhradu hotových výdajů - v souladu s § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), f), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů; celkem tedy 6800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. července 2013

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu